

ÎNCHEIERE

12 octombrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Valeriu Doagă
Iurie Bejenaru, Galina Stratulat

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursului declarat de
Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne,

în pricina civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Vadim
Grosu împotriva Inspectoratului General al Poliției al Ministerului Afacerilor
Interne cu privire la încasarea indemnizației de concediere, plăților suplimentare
și prejudiciului moral,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 28 iunie 2016, prin care a
fost respins apelul declarat de Inspectoratul General al Poliției al Ministerului
Afacerilor Interne și menținută hotărârea Judecătoria Centru, mun. Chișinău din
24 decembrie 2015,

c o n s t a t ă :

La 20 iulie 2015, reclamantul Vadim Grosu s-a adresat în instanță cu
cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General al Poliției al
Ministerului Afacerilor Interne (în continuare IGP al MAI) cu privire la încasarea
indemnizației de concediere, plăților suplimentare și prejudiciului moral.

În motivarea cererii reclamantul a invocat, că a activat în organele de
poliție ale Republicii Moldova din anul 1993 și pînă la sfârșitul lunii iunie 2014.

Prin ordinul nr. 380 ef. din 27 iunie 2014, în conformitate cu lit. c) alin.
(1) art. 47 al Legii nr. 320 cu privire la activitate poliției și statutul polițistului, au
fost întrerupte raporturile de serviciu între IGP al MAI și reclamant - plutonier
major de poliție, polițist al Serviciului patrulare al Secției securitate publică a
Inspectoratului de Poliție Briceni al IGP al MAI, cu acordarea dreptului de a primi
pensie pe linia MAI, cu achitarea compensației bănești pentru concediile
nefolosite și a indemnizației unice de concediere, începînd cu data de 30 iunie
2014, în baza cererii personale depuse.

Menționează reclamantul că, contrar prevederilor art. 143 Codul muncii,
indemnizația unică de concediere, solicitată în cerere, i-a fost achitată (transferată
pe contul cardului bancar), doar la data de 22 iunie 2015, cu întârziere de 356 zile
calendaristice.

Prin neexecutare la timp a actului administrativ cu caracter individual, și anume, a ordinului nr. 308 ef. din 27 iunie 2014, în partea ce se referă la achitarea la timp a îndemnizației unice solicitate prin cerere, calculată în mărime de 46 343 lei, pîrîtul a cauzat reclamantului un prejudiciu material în mărime de 8 341,87 lei, - suma impozitului pe venit care a fost reținut în baza modificărilor introduse în Codul Fiscal prin Legea nr. 71 din 01 aprilie 2015, cu aplicarea de la 01 mai 2015.

A mai menționat reclamantul că, dreptul la obținerea îndemnizației a survenit cu mult timp înainte de operarea modificărilor legislative, pe cînd îndemnizațiile de concediere se refereau la tipurile de venituri neimpozabile și doar neoperativitatea IGP al MAI, exprimată prin neonorarea la timp a obligațiilor salariale față de reclamant a fost motivul principal de cauzare a prejudiciului materia pentru reținerea plăților salariale, a îndemnizațiilor de concediu, a plăților în caz de eliberare sau a altor plăți cuvenite salariatului acestui.

Susține că, în conformitate cu art. 330 alin. (2) Codul muncii, pîrîtul urmează să achite reclamantului suplimentar pentru fiecare zi de întârziere 0,1 % din suma neplătită în termen, ceea ce constituie la caz suma de 16 498, 11 lei.

Relevă reclamantul că, la 08 iulie 2015, a înaintat pîrîtului o cerere prealabilă prin care a solicitat satisfacerea benevolă a cerințelor, însă nu a primit nici un răspuns, fapt ce l-a determinat să se adreseze în instanța de judecată.

Solicită Vadim Grosu admiterea acțiunii, încasarea forțată de la IGP al MAI a sumei de 8 341,87 lei, - cu titlu de prejudiciu material constituit din îndemnizația de concediere neachitată reclamantului în termen; încasarea sumei de 16 498, 11 lei, - cu titlu de plăți suplimentare pentru neachitarea în termen a îndemnizației de concediere; încasarea sumei de 11 400 lei, - prejudiciul moral; 1 500 lei - cheltuieli pentru asistență juridică și 230 lei - cheltuieli de deplasare.

Prin hotărîrea Judecătoriei Centru mun. Chișinău din 24 decembrie 2015, acțiunea a fost admisă parțial, fiind dispusă încasarea de la IGP al MAI în beneficiul lui Vadim Grosu a prejudiciului material cauzat prin neachitarea în timp a îndemnizației unice de concediere în sumă de 8 341 lei, a cheltuielilor de judecată în sumă de 1 500 lei, precum și cheltuielile de deplasare în mărime de 230 lei; în rest, cerințele formulate în acțiune au fost respinse ca fiind neîntemeiate.

Nefiind de acord cu hotărîrea primei instanțe, la 28 decembrie 2015 a depus apel IGP al MAI, solicitînd admiterea apelului cu casarea hotărîrii primei instanțe și emiterea unei noi hotărîri de respingere a acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 28 iunie 2016 s-a respins apelul declarat de IGP al MAI și s-a menținut hotărîrea Judecătoriei Centru, mun. Chișinău din 24 decembrie 2015.

La 19 iulie 2016 IGP al MAI a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitînd admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și hotărîrii primei instanțe cu pronunțarea unei noi hotărîri prin care a respinge acțiunea ca neîntemeiată.

În motivarea recursului a indicat că, instanțele de judecată au interpretat eronat normele de drept material, nu au elucidat circumstanțele cauzei, și nu au

ținut cont de argumentele invocate de recurent, apreciind doar argumentele intimatului.

Susține recurentul că instanțele de judecată la adoptarea soluției nu au reținut spre examinare prevederile art. 13, alin. (1), lit. c) și e) ale Legii nr. 320, care prevede că Șeful IGP al MAI gestionează bugetul aprobat de MAI și propune ministrului proiectul bugetului și proiectul bugetului de rectificare, în consecință nefiind reținută poziția recurentului că, IGP al MAI fiind o instituție bugetară, a înaintat un proiect de rectificare a bugetului, care durează în timp, fapt care a dus la reținerea achitărilor, iar instituția nu dispunea la acel timp de mijloace financiare pentru achitarea sumelor.

Consideră acțiunea neîntemeiată, deoarece IGP al MAI nu dispunea de mijloace financiare alocate, în acest scop, iar persoana responsabilă de formarea bugetului este Ministerul de Finanțe al RM și MAI RM, care au aprobat cu întârziere bugetul pe anul 2015, astfel nefiind posibil de incriminat încălcarea IGP al MAI.

Afirmă recurentul că, în speță nu-i poate fi imputată IGP al MAI vinovăția pentru neachitarea în termen a îndemnizației, mai mult ca atât, că instanța nu ai motivat prin ce se demonstrează vinovăția recurentului.

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul este inadmisibil din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) CPC, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) CPC, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de IGP al MAI nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432, alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele recursului nu indică la încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. art. 432, alin. (2), (3) și (4) CPC.

Aici, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ține să menționeze că conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursul declarat de IGP al MAI, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Distinct de cele relatate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursul declarat de IGP al MAI ca inadmisibil.

În conformitate cu art. art. 270, art. 433 lit. a), art. 440 CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e :

Recursul declarat de Inspectoratul General al Poliției al Ministerului Afacerilor Interne se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Valeriu Doagă

Judecătorii

Iurie Bejenaru

Galina Stratulat